

Валерій Кравчук,
кандидат юридичних наук,
докторант Національної академії
прокуратури України

УДК 340.12:342.5

Інформаційно-правове забезпечення громадського контролю за діяльністю публічної влади

У сучасній організації демократичних моделей державного управління головним завданням є досягнення збалансованості механізмів стримувань та протидії владі, ефективної участі громадян в управлінні державними справами та громадського контролю у публічно-правовій сфері. Однак для побудови учасницької демократії, функціонування дієвого громадського контролю, важливою є низка передумов, однією з яких, на нашу думку, є інформаційно-правове забезпечення цих процесів, розвиток інформаційно-комунікаційних технологій та інформаційного суспільства.

Слід зазначити, що в Україні активно відбуваються процеси загальної інформатизації суспільства, збільшився обсяг інформації, швидкість її передачі і поширення. Інформаційного забезпечення на сьогодні потребують всі сфери суспільної активності, тому удосконалення правової регламентації інформаційної діяльності, вирішення організаційно-правового забезпечення інформаційного простору набуває пріоритетного значення. Можна констатувати, що рівень тех-

нологічного розвитку визначає не лише економічний потенціал країни та якість життя її громадян, а також роль і місце цієї країни в глобальному світі. З переходом світового співтовариства до інформаційного суспільства ступінь розвитку інформаційного простору та інформаційних технологій стає безпосереднім чинником становлення активного та свідомого громадянина. Інформаційно-комунікаційні технології забезпечують нову віху розвитку громадянського суспільства, громадського контролю за діяльністю публічної влади та, у цілому, демократії.

Питання інформаційних правовідносин у здійсненні громадського контролю за діяльністю публічної влади, у тій чи іншій мірі, стали предметом дослідження у наукових працях таких вчених як: В. Авер'янов, С. Алфьоров, А. Вакуленко, С. Вітвіцький, М. Латинін, О. Околюснова, Г. Палій, М. Цьвок та інших.

Метою цієї статті є дослідження особливостей інформаційно-правового забезпечення здійснення громадського контролю за органами публічної влади, аналіз практичних

проблем доступу до публічної інформації громадян та напрямів розвитку інформаційних правовідносин у цій сфері.

Слід зазначити, що питанням інформаційно-правових відносин у сфері громадського контролю присвячено небагато наукових праць. Серед дисертаційних робіт варто виділити дослідження О. Околюснової з інформаційного права. Головна ідея вказаної наукової розробки полягає у тому, що право громадян на інформацію, право на безпосередню участь в управлінні державними справами разом з правом на індивідуальні і колективні звернення, і презумпцією того, що джерелом влади є народ, формують концептуальну основу такого правового явища як громадський контроль. Також засоби інформаційно-комунікаційних технологій можуть забезпечити ефективне функціонування системи громадського контролю, які дозволять зробити такий контроль відкритим і загальним, забезпечивши повноту реалізації конституційних гарантій у даній сфері [1, с. 3-4].

Закріплення у законодавстві права на інформацію, його гарантій та способів реалізація є саме тим базисом, на якому ґрунтується комунікація громадянського суспільства та публічної влади. Відтак, цілком справедливо говорити, що громадський контроль має інформаційно-правову природу, оскільки його ефективність суттєво залежить від вдосконалення нормативно-правового регулювання і практики здійснення інформаційно-правових заходів, спрямованих на реалізацію права громадського контролю.

Можливість вільного доступу до інформації про діяльність органів державної влади, вільного обміну інформацією, отримання потрібних даних у найкоротший строк – все це, безумовно, позитивно впливає на розвиток громадянського суспільства та функціонування громадського контролю. Все це можливо лише в умовах розвитку інформаційного суспі-

льства. Такий «обмін інформацією» призводить до зниження рівня політичної пасивності, що є однією з головних причин неефективності контролю з боку громадськості [2, с. 106].

Звісно, інформаційне суспільство – це багатозначне поняття, яке визначає розвиток всіх сфер суспільного життя. Головні проблеми, вирішенню яких сприяє розбудова інформаційного суспільства, це: подолання корупції, підвищення довіри до держави, якість державних послуг, ефективність прийняття рішень органами публічної влади та контроль за їх виконанням [3, с. 185]. Розвиток інформаційного суспільства, в свою чергу, забезпечує інформаційна діяльність громадських організацій, що передбачає активне використання існуючих інформаційних ресурсів, технологій та засобів зв'язку, а також проведення ними інформаційно-правової роботи з населенням [4, с. 185-186].

Інформаційно-правове забезпечення громадського контролю за діяльністю публічної влади – це комплекс заходів з накопичення, обробки, зберігання, пошуку, розповсюдження інформації, призначеної для задоволення інформаційних потреб суб'єктів, що реалізують право громадського контролю за діяльністю публічної влади (громадян, громадських об'єднань, інших інститутів громадянського суспільства) з використанням сучасних інформаційних технологій та технічних засобів.

Одними з основних індикаторів розвитку галузі інформаційно-комунікаційних технологій є показники, що характеризують рівень проникнення фіксованого телефонного зв'язку, рухомого (мобільного) зв'язку, кабельного телебачення, доступу до ширококутного Інтернету. Та частка населення, що користується Інтернетом: рівень проникнення рухомого (мобільного) зв'язку на кінець 2014 року (кількість абонентів на 100 осіб) становив 142,4% (станом на 1 жовтня 2015 року – 142,9%); рівень проникнення фіксованого те-

лефонного зв'язку на кінець 2014 року (кількість абонентів на 100 осіб) – 24,4% (станом на 1 жовтня 2015 року – 21,1%); кабельним телебаченням на кінець 2014 року було охоплено 18,2% українських домогосподарств (станом на 1 жовтня 2015 року – 17,1%); на кінець 2014 року 22,2% українських домогосподарств мали доступ до фіксованого широкопasmового Інтернету (станом на 1 жовтня 2015 року – 29,8%). За даними незалежних експертних організацій, на кінець 2014 року регулярно Інтернетом користувалися 57% загальної чисельності жителів України, а на кінець III кварталу 2015 року – вже 58% [5].

Дедалі більше процес взаємодії держави та громадянина відбувається із застосуванням інформаційно-комунікаційних технологій. Насамперед, це інформування громадськості про свою діяльність суб'єктами владних повноважень, функціонування різних реєстрів та баз даних (судових рішень; майнових прав; електронних запитів та звернень; едекларування тощо), що забезпечують автоматизований доступ до інформації та зворотній зв'язок, також розширення електронного документообігу тощо.

Правовою основою інформаційного забезпечення громадського контролю за діяльністю публічної влади є: Конституція України (ст. ст. 34, 50); Закон України «Про інформацію» від 02.10.1992 № 2657-ХІІ; Закон України «Про доступ до публічної інформації» від 13.01.2011 № 2939-VI; Закон України «Про звернення громадян» від 02.10.1996 № 393/96-ВР та інші законодавчі та підзаконні нормативно-правові акти, які деталізують положення базового законодавства у цій сфері.

Фундаментальне значення для здійснення громадського контролю за діяльністю органів влади має право на доступ до публічної інформації. Слід звернути увагу, що право на доступ до інформації перебуває під захистом статті 10 Конвенції про

захист прав людини і основоположних свобод: кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів. Ця правова позиція сформульована Європейським судом з прав людини у рішенні, прийнятому в справі «Угорська спілка громадянських свобод» проти Угорщини» (заява № 37374/05, 14.04.2009 р.). Європейський суд визнавав, що завдання преси реалізуються не тільки ЗМІ й професійними журналістами, а й громадськістю, яка має право на одержання інформації, що представляє суспільний інтерес. У цій справі Європейський суд визнавав важливість внеску громадянського суспільства в обговорення державних справ та вказав, що організації, які працюють з різними проблемами в сфері прав людини, включаючи й захист права на свободу інформації, так само як і преса, може розглядатись як «сторожовий пес» суспільства. Тож у розумінні практики Європейського суду громадськість має право на збір суспільної необхідної інформації, і це право перебуває під таким же захистом, як і право журналіста [6, с. 95-96].

Великим досягненням для України у сфері розвитку інформаційного суспільства стало прийняття Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) [7], завдяки якому значно спрощено процедуру отримання публічної інформації (можливість запиту через електронну пошту), розмежовано поняття інформаційний запит та звернення громадян, що забезпечило скорочення строків надання інформації її розпорядниками, а також визначені гарантії права на доступ до публічної інформації. Разом з тим, практика застосування окремих положень вказаного закону у деякій мірі нівелює їх потенціал, тому потребує узагальнення та удосконалення. У зведених звітах про забезпечення доступу до

публічної інформації розпорядниками інформації не відображається частка належних відповідей на інформаційні запити. Крім того, попри помітні зрушення в доступі до публічної інформації, його блокування зберігається у сферах з підвищеним рівнем корупції [8].

У практичній площині реалізація права на доступ до публічної інформації переважно обмежується звичайною відмовою органів державної влади та органів місцевого самоврядування надати запитувану інформацію на підставі того, що вона безпосередньо не стосується прав, свобод чи обов'язків запитувача інформації. Проте, кожний має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір (ч. 2 ст. 34 Конституції України).

Також, серед типових порушень під час отримання відповідей на інформаційні запити, можна виділити й такі як:

– порушення вимог п. 6 статті 14 Закону (Розпорядники інформації зобов'язані надавати достовірну, точну та повну інформацію, а також у разі потреби перевіряти правильність та об'єктивність наданої інформації);

– порушення вимог статті 20 Закону (Розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту...);

– ігнорування вимог частини 2 статті 22 Закону (Відповідь розпорядника інформації про те, що інформація може бути одержана запитувачем із загальнодоступних джерел, або відповідь не по суті запиту вважається неправомірною відмовою в наданні інформації);

– порушення частини 5 статті 6 Закону (Не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання

цих коштів чи майна, прізвища, імена, по батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно). Тому не може бути відмовлено у наданні інформації про розмір заробітних плат посадових і службових осіб органів публічної влади [9, с. 23].

Часто трапляються грубі порушення права на доступ до публічної інформації у зв'язку з умисною чи недбалою реєстрацією державними службовцями інформаційних запитів як звернення громадян, що значно збільшує строки отримання відповідей запитувачами інформації.

У цьому сенсі вирішальне практичне значення має чіткість розмежування понять «інформаційний запит» та «звернення». Так, за змістом ст. 1 Закону, публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом; публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом. Тож можна виділити такі ознаки публічної інформації: 1) це інформація, яка отримана або створена лише в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством; 2) це інформація, зафіксована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформації; 3) така інформація знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень або інших розпорядників публічної інформації; 4) інформація не може бути публічною, якщо отримана або створена суб'єктом владних повноважень не в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків; 5) інформація не може бути публічною, якщо отримана або створена не суб'єктом владних повноважень. Таким чином,

публічною інформацією є вся інформація, якою володіють суб'єкти владних повноважень.

Згідно ст. 5 Закону, доступ до інформації забезпечується шляхом: 1) систематичного та оперативного оприлюднення конкретних відомостей: в офіційних друкованих виданнях; на офіційних веб-сайтах в мережі Інтернет; на інформаційних стендах; будь-яким іншим способом; 2) надання певних даних за запитом на інформацію. Згідно з частинами 1 та 2 статті 19 Закону, запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні; запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту [7].

Натомість Закон України «Про звернення громадян» регулює питання практичної реалізації громадянами України наданого їм Конституцією України права вносити в органи державної влади, громадські об'єднання відповідно до їх статуту пропозиції про поліпшення їх діяльності, викривати недоліки в роботі, оскаржувати дії посадових осіб, державних і громадських органів. Вказаний закон забезпечує громадянам України можливості для участі в управлінні громадськими та державними справами, для впливу на поліпшення роботи органів державної влади і місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, для відстоювання своїх прав і законних інтересів та відновлення їх у разі порушення. Згідно зі ст. 3 Закону України «Про звернення громадян», під зверненнями громадян необхідно розуміти викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заяви (клопотання) і скарги [10].

Отже, основна різниця між зверненням та інформаційним запитом полягає в тому, що при реалізації права на звернення особа повідомляє

у зверненні посадовій особі певну інформацію з метою спонукати її до вчинення дій правового чи організаційно-адміністративного характеру, в яких зацікавлена ця особа. У той час, як єдиною метою направлення інформаційного запиту є отримання існуючої в розпорядника публічної інформації. Тому, за реалізації права на звернення, особа виступає інформатором, а держава – суб'єктом отримання інформації, на яку орган влади мусить відреагувати певним чином. У разі ж, коли особа спрямовує інформаційний запит, держава виступає інформатором, а особа – суб'єктом, який отримує інформацію. У разі якщо звернення громадянина містить питання, яке немає ознаки запиту щодо надання публічної інформації відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації», таке питання розглядається разом з іншими питаннями у порядку, передбаченому Законом України «Про звернення громадян» [11].

Також можна виділити позитивні та негативні тенденції у виконанні суб'єктами владних повноважень Закону України «Про доступ до публічної інформації» у частині вимог щодо оприлюднення інформації її розпорядниками. Забезпечення права на публічну інформацію відбувається не лише шляхом надання відповідей на інформаційні запити, а й через систематичне оприлюднення інформації. Більше того, наявність такої інформації на офіційних веб-сайтах органів публічної влади у зручному форматі значно зменшить кількість інформаційних запитів. Перелік інформації, яку зобов'язані оприлюднювати її розпорядники визначений у ст. 15 вказаного Закону [7]. Проте, на практиці сайти не достатньо наповнюються інформацією, не здійснюється постійне оновлення та доповнення актуальної інформації. Часто публікуються відомості іміджевого характеру (фото та біографічні дані про керівників органу публічної влади) або інша нейтральна інформація, яка не висвітлює результати діяльно-

сті суб'єкта владних повноважень та інформації, що може використовуватись для здійснення дієвого громадського контролю. Натомість електронні ресурси (веб-сайти), державні, комунальні ЗМІ органів державної та місцевої влади мали б наповнюватись змістовними матеріалами, які б відображали реальний стан справ у соціальній, економічній, правовій, культурній, освітній, екологічній сферах тощо. Перепоною для цього стає зазвичай недостатньо висока надійність та валідність даних, що надаються державними статистичними службами. Крім того, має місце формальність та недостатнє дотримання вимог звітності перед громадськістю, що виявляються при виконанні зобов'язання органів державної влади щодо розміщення, оприлюднення інформації звітного характеру. Вибірковим та неповним є виконання вимог посадовими особами при персональному звітуванні та в звітах відповідних органів, виконавчих органів. Крім того, скоріше винятком, ніж правилом, є практика звітування у відкритому публічному форматі, обговорення звітів із залученням представників сторони громадськості [8].

Якщо говорити про більш фундаментальні проблеми, то варто зазначити, що відсутність єдиної державної інформаційно-просвітницької політики у сфері сприяння розвитку громадянського суспільства є однією з основних перешкод належного розвитку громадянського суспільства в Україні, зокрема це визнано і відображено у Національній стратегії розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016-2020 роки. Для забезпечення ефективних процедур участі громадськості під час формування та реалізації державної, регіональної політики, вирішення питань місцевого значення, необхідне впровадження процедур забезпечення інформаційної прозорості і відкритості, насамперед потребує вирішення питання залучення громадськості до підготовки проектів нормативно-

правових актів, що мають важливе суспільне значення [12].

Наприклад, у науковій літературі для здійснення громадського контролю пропонується навіть запровадити принцип дуалістичної відкритості. Зміст його полягає у двосторонній інформаційній прозорості, з однієї сторони доступ до інформації для здійснення процедур громадського контролю, з іншої – відкритість інформації про здійснення громадського контролю (його об'єкти, форми, заходи, про суб'єктів, а також результати контролю) [1, с. 199]. Запропонований принцип може стати однією з додаткових гарантій об'єктивності, мінімізації порушень та зловживань у сфері правовідносин з реалізації права громадського контролю.

Справедливо акцентують увагу на проблемах інформаційного забезпечення громадського контролю С. Алфьоров та С. Вітвіцький. Так, науковці зазначають, що представники громадськості не мають владних повноважень держави, тому ефективність громадського контролю прямо залежить від ступеня відкритості публічної адміністрації. Більша частина громадського контролю входить до сфери регулювання законодавства про звернення та порядку інформування громадян про діяльність державних і муніципальних органів. Абсолютність права на звернення дозволяє кожному зацікавленому суб'єктові брати участь у громадському контролі [2, с. 105].

Про проблеми доступу до інформації вказував і В. Авер'янов, який виявив низку прогалин у законодавстві з інформаційного забезпечення громадського контролю органів влади. Так, наприклад, у КУпАП недостатньо повно, як уявляється, закріплено принцип гласності провадження у справах про адміністративні проступки. У ст. 249 КУпАП вказується лише на відкритість розгляду справи про адміністративне правопорушення. На інших же стадіях провадження представники громадськості, ЗМІ, потерпілий не наділені правом спо-

стерігати за здійсненням процесуальних дій, а також правом на отримання інформації про такі дії. Це знижує ефективність громадського контролю за діяльністю посадових осіб, зменшує виховний і превентивний вплив адміністративної відповідальності, створює можливості для різних зловживань [13, с. 619].

Ще одним вагомим аспектом розвитку інформаційного суспільства є специфіка формування громадської думки, оскільки остання стає доволі динамічною, враховуючи тенденцію до розширення інформаційного простору, у якому ЗМІ та журналісти перестають бути монополістами у створенні та поширенні новин. Будь-яка людини зі смартфоном або лідер громадської думки потенційно має такі ж чи навіть більші можливості ніж засіб масової інформації. Для нашого дослідження це має безпосереднє значення, оскільки для соціуму громадська думка має таку ж вагомість як і контроль. Зокрема, йдеться про регулюючий вплив громадської думки, який чиниться нею на різні соціальні взаємовідносини. У цьому випадку громадська думка здатна контролювати і коригувати дії індивідів, соціальних спільнот та громадських інститутів. Також контролююча функція громадської думки тісно пов'язана з іншою його функцією – директивною, яка представляє собою можливість громадської думки, шляхом артикуляції та агрегування різних індивідуальних і групових думок, виносити колективні рішення з тих чи інших соціальних проблем і робити спроби втілити дані рішення в життя, вказуючи органам влади і управління конкретні дії у вирішенні суспільно значущих питань [14, с. 71].

Разом з тим, розвиток інформаційного суспільства та динамічність громадської думки пов'язані й з низкою загроз, а саме: проблемою чистоти інформаційного простору (недостовірністю, неповнотою; дефектністю інформації; інформаційним сміттям тощо); безвідповідальністю за

зловживання, недобросовісне використання і поширення інформації; переповненням інформаційного простору та розпорошенням інформаційних потоків, що ускладнює єдність та цілісність офіційної інформації. Крім того, з урахування сучасних інформаційних можливостей громадська думка штучно чи органічно може бути сформована хибно та перетворитися на стереотип, що у свою чергу негативно впливатиме на громадську реальність та функцію контролю.

Підсумовуючи, слід зазначити, що в інформаційно-правовому забезпеченні громадського контролю за діяльністю публічної влади ключове значення мають три складових: по-перше, закріплення та гарантування реалізації самого права на доступ до інформації, у тому числі публічної інформації; по-друге, розвиток можливостей вільного створення, поширення інформації в інформаційному просторі представниками «третього сектора» та громадянами у цілому; по-третє, розширення потенціалу інформаційно-комунікаційних технологій у реалізації діалогових форм взаємодії суспільства та держави, громадян і публічної влади.

У законодавчому регулюванні інформаційно-публічних правовідносин важливими є закріплення положень щодо визначення максимально спрощених способів доступу і форм надання інформації громадянам та інститутам громадянського суспільства про діяльність суб'єктів владних повноважень. Інформаційні потреби суб'єктів громадського контролю у публічно-правовій сфері забезпечується трьома основними групами способів: по-перше, необмеженим та постійним доступом усіх зацікавлених осіб до відкритої публічної інформації, яку усі розпорядники інформації зобов'язані публікувати, зокрема на офіційних веб-сайтах або інформаційних стендах; по-друге, юридичними процедурами отримання конкретної публічної інформації зацікавленими особами (інформаційний

запит; робота з архівними даними; ознайомлення з матеріалами чи документами); по-третє, безпосередня взаємодія представників громадськості з суб'єктами владних повноважень (зокрема присутність при виконанні ними своїх службових обов'язків, при прийнятті ними рішень, на колективних засіданнях тощо), а також висвітлення роботи органів публічної влади у засобах масової інформації.

І на останок зазначимо, що розвиток інформаційного суспільства та

інформаційно-комунікаційних технологій, повна інформаційна відкритість та прозорість діяльності органів публічної влади, перетворює кожного громадянина на повноцінного суб'єкта громадського контролю, а громадський контроль робить всезагальним явищем. Це уможлиблює вироблення нових ефективних процедур та форм громадського контролю у публічно-правовій сфері та доводить необхідність створення відповідного інформаційного центру його координації.

Список використаних джерел

1. *Околєснова О. А.* Информационно-правовые основы общественного контроля в Российской Федерации: дисс. ... канд. юрид. наук: спец.: 12.00.13 – информационное право / Ольга Алексеевна Околєснова. – М., 2014. – 236 с.
2. *Алфьоров С.* Громадський контроль в умовах формування громадянського суспільства / С. Алфьоров, С. Вітвіцький // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2014. – № 1. – С. 101-108.
3. *Латинін М.* Стратегічні пріоритети розбудови інформаційного суспільства в Україні / М. Латинін // Публічне управління: теорія та практика. 2011. – № 2(6). – С. 185-191.
4. *Цьвок М. С.* Інформаційно-правове забезпечення діяльності недержавних громадських організацій в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: спец.: 02.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право / Мар'яна Степанівна Цьвок. – Львів, 2016. – 228 с.
5. *Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Реформи галузі інформаційно-комунікаційних технологій та розвиток інформаційного простору України»:* постанова ВРУ від 31.03.2016 № 1073-VIII // Відомості Верховної Ради України від 22.04.2016. – № 17, стор. 9, стаття 191.
6. *Правові позиції Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини та судова практика щодо реалізації права на доступ до публічної інформації: «Зміцнення інформаційного суспільства в Україні» /* Спільна програма Європейського Союзу та Ради Європи. – Strasbourg Cedex. Видання Ради Європи. – К.: K.I.C., 2015. – 170 с.
7. *Про доступ до публічної інформації:* Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI // Голос України від 09.02.2011. – № 24.
8. *Палій Г. О.* Забезпечення ефективності громадського контролю за звітністю та відповідальністю органів державної влади: [аналітична записка] / Г. О. Палій; Національний інститут стратегічних досліджень при Президентові України; Відділ стратегій розвитку громадянського суспільства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1579/>
9. *Громадський моніторинг забезпечення права на доступ до публічної інформації в діяльності правоохоронних органів: Звіт за результатами Всеукраїнської моніторингової кампанії за проектом ООН.* – Вересень, 2015. – 39 с.
10. *Про звернення громадян:* Закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР // Відомості Верховної Ради України від 19.11.1996. – № 47, стаття 256.

11. *Про* визнання бездіяльності протиправною та зобов'язання вчинити дії: постановою Львівський апеляційний адміністративний суд від 24 березня 2016 року. Справа № 876/9862/15 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56722077>

12. *Про* Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016-2020 роки: указ Президента України від 26.02.2016 № 68/2016 // Офіційний вісник України від 11.03.2016. – № 18. – стор. 290. – стаття 716.

13. *Авер'янов В. Б.* Виконавча влада і адміністративне право / За заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К.: Видавничий Дім «Ін-Юре», 2002. – 668 с.

14. *Вакуленко А. С.* Общественное мнение в социально-историческом процессе: дисс. на ... канд. филос. наук: спец.: 09.00.11 – социальная философия / Вакуленко Андрей Святославович. – Краснодар, 2014. – 142 с.

Кравчук В. М. Інформаційно-правове забезпечення громадського контролю за діяльністю публічної влади

Стаття присвячена дослідженню особливостей інформаційно-правового забезпечення реалізації громадського контролю публічної влади. Проаналізовано практичні проблеми доступу до публічної інформації громадян та напрями розвитку інформаційних правовідносин у цій сфері. Зроблено висновок про взаємозв'язок ефективного громадського контролю з розвитком інформаційного суспільства у державі.

Ключові слова: громадський контроль; інформаційне суспільство; інформаційні технології; доступ до інформації; відкритість і прозорість.

Кравчук В. Н. Информационно-правовое обеспечение общественного контроля за деятельностью публичной власти

Статья посвящена исследованию особенностей информационно-правового обеспечения реализации общественного контроля публичной власти. Проанализированы практические проблемы доступа к публичной информации граждан и направления развития информационных правоотношений в этой сфере. Сделан вывод о взаимосвязи эффективного общественного контроля с развитием информационного общества в государстве.

Ключевые слова: общественный контроль; информационное общество; информационные технологии; доступ к информации; открытость и прозрачность.

Kravchuk V. Information and legal support of public control over the activities of public authorities

The article investigates the characteristics of the information and legal support of the implementation of public control of public authority. Analyzed practical problems of access to public information of citizens and the direction of development of information relations in this sphere. The conclusion about the relationship of effective public control with development of the information society in the country.

Key words: social control; Information society; Information Technology; access to the information; openness and transparency.